

அன்புள்ள ஜ.ரா.சு. அவர்களுக்கு வணக்கம்

தாங்கள், நேற்று ப.ச.சு. மூலம் நான் விடுத்த வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி மாலைமதிக்கான நாவலின் 4 அத்தியாயங்கள் அடங்கிய கோப்பை அனுப்பி வைத்ததற்கு நன்றி.

'எனக்கு மட்டும் காதல்' என்ற தலைப்பு கவர்ச்சியாக இருப்பதாகவே நினைக்கிறேன். பொருத்தமானதுதானா என்பதைப் பின்பு பார்த்துக் கொள்ளலாம். அதற்கு, வேண்டிய அவகாசம் இருக்கிறது.

கதையைப் பார்த்தேன். அழகாகவும், சுவையாகவும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது என்பதை எடுத்த எடுப்பிலேயே சொல்லிவிடுவது நல்லது. புதுமையான உத்திகளும் ஆங்காங்கே கையாளப்பட்டிருக்கின்றன. சரளமான நடை. விறுவிறுப்பானதும் கூட.

மொத்தத்தில் 4 அத்தியாயங்களும் திருப்தியாக அமைந்துள்ள போதிலும். ஓரிரு திருத்தங்கள் அவசியம் என்று தோன்றுகிறது. அவற்றைச் செய்வது சாத்தியமாக இருந்தால், கதையின் சுவை கூடும் என்பது என் கருத்து. தாங்களும் யோசித்துப் பாருங்கள்.

மேலெழுந்தவாரியாகப் படிக்கும் போதே, சம்பவங்கள் விவரிக்கப்பட்டிருக்கும் முறையில் ஒரு தவிர்த்திருக்கக்கூடிய மெத்தனமான நகைச்சுவை அவ்வப்போது தலைகாட்டி, 'இவை உண்மையான பாத்திரங்கள், இவை நிஜமாக நடந்த நிகழ்ச்சிகள்' என்ற நம்பிக்கை வேருன்றி விடாதபடி தடுத்துக்

கொண்டிருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டாமல் இருக்கமுடியவில்லை.

உதாரணங்கள்: 1. கதையை இங்கே தொட்டுப் பாருங்கள். கொஞ்சம். சூடு இனிமேல்தான் பிடிக்கப் போகிறது.

(கதாசிரியருக்குத்தான் கதை. படிப்பவர்களுக்கு அது வாழ்க்கைச் சரித்திரம்.)

2. சமீப சினிமாக்களில் காதலர்கள் சந்திக்கும் போது அவர்கள் மௌனத்துடன் பார்த்துக் கொள்வதும், பின்னணியில் ஆர்ப்பரிப்பது போன்ற இசை கொட்டப்படுவதும் ஏன் என்பது புரிந்தது.

(தலைவனின் தோழன், தலைவனைக் கேலி செய்யும்போது இப்படிப் பேசலாம். தன்னுடைய காதலைப் பற்றித் தலைவன் இதுபோல் பேச முடிந்தால், அவனுக்கு ஏற்பட்டிருப்பது உண்மையான காதலாக இருக்க முடியாது. காதல் என்பது விளையாட்டல்ல. படாபட், காதல் காரணமாகத் தற்கொலையே செய்து கொள்ளவில்லையா?)

3. 'இந்த மகாப்பட்ட புடவைகளுக்கு விலையைச் சரியாகப் போட வேண்டும் என்று கிழ போல்ட் ஏதோ ஃபைலைத் தேடத் தொடங்கி விட்டது.'

(இப்படி வாய்விட்டுப் பேசலாம், அது இளமைக்குச் சலுகை. ஆனால், நினைக்கக் கூடாது. அது வில்லனுடைய லட்சணம்!)

எனக்கு என்ன தோன்றுகிறது என்றால், இந்த 'தான்' கண்ணோட்டம் தேவையில்லை என்பதே.

பாத்திரத்தை இன்னும் நன்றாகப் புரிந்து கொள்ள உதவுவதற்குப் பதில் அது ஒரு குறுக்குச் சுவர் எழுப்பி விடுகிறது. ஓர் அலட்சிய பாவத்தை, 'சரித்தான் போடா! நீயுமாச்சு, உன் ஒண்ணைகால் ரூபாயுமாச்சு!' என்று தூக்கி எறிந்து பேசுகிறாய் போன்ற 'டோண்ட் கேர்' மனப்பான்மையை அது அனாவசியமாகக் கதாசிரியர் மேல் - அதாவது தலைவன் மேல் - ஏற்றி ஆன்ம நேயத்துக்குக் குந்தகம் செய்கிறது.

இன்னொரு விஷயத்தையும் இங்கு குறிப்பிடுவது பலனளிக்கும் என்று நம்புகிறேன். சம்பவங்கள் மிகக் குறைவாக இருக்கிறாற்போல் (பிரமை?) தோன்றுகிறது.

பொதுவாக, கதை என்பது என்ன? சில பேருக்கு நேரும் சில நிகழ்ச்சிகளின் தொகுப்பு - நிகழ்ச்சிகளுக்கு ஊட்டம் தரும் பொருட்டு உரிய இடங்களில் சேர்க்கப்படும் எண்ணக் கலவையுடன். அவ்வளவே.

ஆக, தொட்ட இடமெல்லாம் ஏதாவது நடக்க வேண்டும் அல்லது ஏதாவது ஒரு முக்கிய நடப்பைப் பற்றி ஒரு முக்கிய பாத்திரம் சிந்திக்க வேண்டும்.

உதாரணமாக, குருட்டாம்போக்கில் Pearl Buck-ன் Peony-ஐப் புரட்டுகிறேன், 137-ம் பக்கம்.

"For three days Peony kept in her table drawer the poem that Kuellan had bade her give David, awaiting a proper time to give it to him."

Sidney Sheldon —

Rage of Angels

207-ம் பக்கம்

Patric Magmic was appraising the jury and he was an expert at it. As Jeniffer drove on about the statistics Magmi could tell that the jurors were getting bored with this trial. It was becoming technical. The trial was no longer about a crippled girl. It was about trucks and braking distance and fault from the drivers. The jurors were losing interest.

Abbas's Bobby

65-ம் பக்கம்

Raja, feeling shy and bashful also blew a kiss.

But he was no longer at the crowded railway station.

He was in his lonely flat.

A servant was quietly observing Raja blowing a kiss and feeling shy.

He misunderstood the gesture.

He came forward and said, "Driver is ready sir."

அசோக மித்திரனின் 18-வது அட்சக்கோடு:

55-ம் பக்கம்

தவறாமல் என்னைக் கோகு முதல் நான்கைந்து பந்துகளுக்குள் அவுட் ஆக்கிய வண்ணம் இருந்தான். நாங்கள் கிரிக்கெட் ஆடிய மைதானத்திலேயே சில முஸ்லிம்கள் ஹாக்கி பழகிக் கொள்ள வந்தார்கள். அவர்களுடைய வெள்ளைப் பந்தைத்

தற்செயல் மாதிரி எங்கள் பக்கமே அடிப்பார்கள்
 ஒருநாள் எங்கள் கோஷ்டியில் காமேஷ் என்கிற
 பையன் அவர்களுடைய பந்தைப் பொறுக்கி வேறு
 திசையில் எறிந்தான் அவர்கள் அவ்வளவு பேரும்
 எங்களை ஹாக்கிக் கட்டையால் அடிக்க வந்தார்கள்.

ஜானகிராமனின் மரப்பசு:

170ம் பக்கம்

பென்னெட் புன்சிரிப்புடன் காத்துக்
 கொண்டிருந்தார்.

எனக்கு மேலே எப்படித் தொடங்குவது என்று
 புரியவில்லை.

கோபாலிக்கு இவ்வளவு தூரம் தெரியுமா?

எப்படி என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்ததில்
 மனசு இரண்டாகப் பிரிந்தது.

நீல பத்மநாபனின் பள்ளி கொண்டபுரம்:

179-ம் பக்கம்

அவர் இடைமறித்துப் பேசினார். "இல்லை
 பாலீ, அதை நீ என்கிட்டே சொல்லித்தான்
 ஆகவேண்டும்."

சிறிது நேரம் யாரும் பேசாமல் இழைந்தது
 பஞ்சு பொதி போன்ற மேகங்கள் நிலவைச் சற்று நேரம்
 மறைத்துவிட்டு விலகிச் சென்றன.

“அப்பாவா! அதை அறிய நான் ரொம்ப சிரமப்பட வேண்டியிருந்தது. அப்பாவின் பழைய ஏட்டுச் கவடிகள், புத்தகங்கள் எல்லாவற்றையும் பல நாள்கள் புரட்டினேன்.”

ஆக எங்கே தொட்டாலும் உண்மை மனிதர்கள், உண்மை நடப்பு, உண்மைப் பேச்சு எல்லா வற்றுக்கும் மேலாக, வாழ்க்கையில் காயம்பட்ட (சில சமயம் கிளுகிளுப்பு) எய்தும் அதிர்ஷ்டம் படைத்த மனிதர்களுக்கும், நோய், துன்பம், மரணம் இவற்றுக்கும் உள்ள தொடர்பு. பாழுங்கிணற்றுக்கு வெளியே ஓநாய், பிடி நழுவினால் முதலை, இடையில் கூடு சிதைந்து நாக்கில் சொட்டும் தேன் துளிகள் - இதுதான் வாழ்க்கை என்ற பிரக்ஞை. இன்னும் என்னென்னவோ எழுத வேண்டும். அவகாசமில்லை, மன்னியுங்கள் நான் கேட்டுக் கொள்வதெல்லாம் 'தயவு செய்து, திரும்ப வாசித்து, இதே நிகழ்ச்சிகளைப் பேனாவில் மைக்குப் பதில் கண்ணீரை அடைத்துக் கொண்டு எழுதுங்கள்' என்பதுதான். அதிலும் மிகைப் படுத்தாதீர்கள். இயற்கையாக எழுதுங்கள்.”

என் ஆசானும் எஜமானனுமாகிய ஆசிரியர் எழுதிய கடிதத்தின்படியே இதனை இப்போது பேனா வுக்குப் பதில் கண்ணீரை அடைத்துக் கொண்டு எழுதியிருக்கிறேன்.

ஆசிரியர் அவர்களோடு மணிக்கணக்கில், நாட்கணக்கில் எங்கே உட்கார்ந்து இலக்கிய சர்ச்சையும், கதையும், நாவலும் ஸீரியஸாகவும், சிரிப்பாகவும் பேசினேனோ அந்த இடத்தில் அவர் உட்கார்ந்திருந்த சோபாவில் அவரது புகைப்படம்

அசைவற்று மாலையோடு வீற்றிருந்த கொடுமையான
காட்சியைக் காணும்படி விதி சதி செய்துவிட்டது.

எழுத்துக்கு அவரது அறிவுரை, எதையும்
மிகைப்படுத்தாதீர்கள்.

வாழ்க்கைக்கும் உணர்ச்சிகளுக்கும் கூட அதே
அறிவுரைதான் என்று எண்ணிக்கொள்கிறேன்.

நன்றி: தினமணி - கதிர்